

v spomin: bronastemu menihu sta sedla na rame, grulita in se sklanjata in ne moreta vstran.

»Poljubljata se,« doume rahlo vznemirjen in zasramočen stari gospod, »lepe reči to. Ta Jurič pa Anica, ta mladec, ki naj grško ume in še kaldejsko, ta deklica, emblem elizijskega miru.«

Stari gospod nima časa čuvstvovati. Mladenič je zdajci spregovoril na glas.

Če ti je prav, Anica, pa prosim že jutri tvojo mamó za te. Pa še gospo teto. Hočeš? Preden odidem. Hočeš?«

»Seveda hoče,« misli šolnik. Potem pa se zave samega sebe, sanj svojih v bolezní in ga obide mehka bridkost:

»Seveda hoče! Le jaz nisem ne hotel ne mogel. Sein Wille geschehe in Ewigkeit. Amen!«

* * *

Glasna beseda je zbudila znova gospoda Orešca in je videl, da je jutro. Ob glasni besedi je iskal zmedeno in ni našel takoj, kje je. »Meta, moja strežnica,« je iskal ob glasni besedi, »ali sem na Okroglem?« Tiha, proseče pomirjajoča govorica gospe Marije, ga je stoprv potolažila:

»Tu notri spi, govorite bolj tiho!«

In Meta se vda, a ni bolj tiha. Kako bi, pri vseh svojih skrbéh.

»Pa da so res preboleli? Saj ste dejali takisto, žlahtna gospa?«

»Prebolel je, hvala Bogu.«

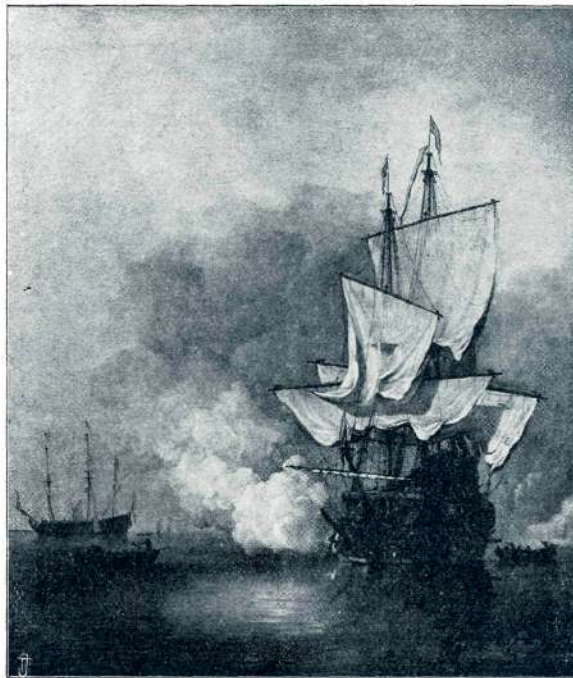
»Uh! Saj sem takoj vedela, ko sem za mašo dala, pa se na Brezje obljubila. Bog pomagaj, da je res tako.«

»Le tiho, le tiho!«

»Seveda. Zato, ker spi. Naj spi siromak. Uh, saj je kakor otroci. Kar nič si ne ve pomagati. Koliko strahu sem prestala ta teden.«

Neskončno radovedno posluša stari gospod, kako ga ocenjuje njegova Meta. Vznemirja ga rahlo, a mu je tudi všeč. Zato je pač ni najel, da bi ga milovala kot negodno otroče. Zato ne, pač pa da mu gospodinji in ga po želji postreže. To že! O gospodinjstvu naj pa le pripoveduje. Da jo prašiča skrbita, ki nočeta več tako slastno žreti. Da bo Sovka telila. Da so vaški otroci v črešnjó na vrtu zlezli pa ji veje polomili.

»Le tiho, le tiho,« prosi zopet gospa Marija in Meta se trudi, da bi ustregla. Vljudno

SL. 19. VILJEM VAN DE VELDE, STREL IZ TOPA.

hvali mleko, ki ga ji prilija gospa Marija h kavi, medli v hvali o kruhu.

»Oh, gospa! Pri taki oskrbi, saj ni čudno, da je gospod prebolel, zahvaljen Bog in Mati Marija...«

Potem pa govori zopet o sebi in svojih skrbéh. Da včasih ne ve, kje se je še glava drži. Da je bila Jerici iz mlina za birmansko botro. Da je bilo dekle že skoraj na oklicih z Mežnarjevim iz Naklega.

»Moja Hero,« se spominja gospod Orešec. Meta pa nejevoljno, da so se skopuški stari zaradi sedemdesetih goldinarjev pri doti sporekli in da zdaj s poroko nič ne bo, pa ji je Jerice žal, ki nikoli boljšega ženina našla ne bo.

»Taki segolteži, pomislite, gospa. Zaradi sedemdesetih goldinarjev.« Sama bi jih od svojega dala in bi jih, če bi le za trdno vedela, da se bo gospod zopet popravil in bo mogla pri njem ostati in služiti...

Tu je premagalo gospoda Orešca. Zaklical je. Osupli ste stopili ženi k njemu. On pa je velel:

»Sedemdeset goldinarjev, ste rekli? Dajte jih iz mojega, Meta.«

»Gospod!« je zaklicala Meta in polile so jo solze.

»Prav,« je menil nekam zmedeno stari gospod. Strogo in uradno je dejal nato: